

Jelka.

V gozdu jelka je visoka stala,
Močna poleg nje drevesa druga,
Noč razkošna zemlji kraljevala,
Mehki véli so vetrovi z juga;
Jelka ž njimi je tedaj šumela,
Drevju v gozdu tožiti pričela:

»Vé drevesa, srečna vé drevesa,
Vam ugodna zvezda je svetila,
Vam prijazna so bila nebesa,
Ko v ponosno rast so vas vzbudila.
V zemlji dragi poleg svojcev davnih,
Tà pognale, tà ste k višku vzpele,
Poleg bratov, poleg séster ravnih,
V zemlji rôdni bodete živele . . .
Tríkrat mēni pa gorjé siroti —
Da ne bila nikdar bi spočeta!
Vsèkdar žalost bridka se me loti,
Ko premišljam hedna svoja leta.

Jésen medla je nad lési brila:
V sémeni sem jaz se porodila.
Tàkrat burja preko górsko sléme,
Čez ravni in dóllov globočine . . .
Méne, skromno je zanesla séme,
V vašo sredo sém iz — domovine!
Samorásla jelka sem med vami,
Tujka med neznanci tukaj bivam,
Jutro, večer me rosí s solzámi,
Koprneče o domovji snivam . . .»

Noč razkošna zemlji kraljevala,
Mehki véli so vetrovi z juga,
Jelka žalno je zatrepetala,
Zašumela so drevesa druga,
Šepetala tiho ji — sočutje . . .
Divno bilo je le-tó trenutje.

Stébor.

Sreča in bogastvo.

Pojdi sreče si iskāt
In povrni se bogāt,
Pridi bogatin s petico,
Pòtlej hčer ti dam ženico!»

Tvoja matka je takó
Rekla véceraj mi ostró,
Ko prišél sem k nji za sebe
Snubit, déklica, bil tebe.

A čemú bi hodil v svet
In ostavljal déklic cvet?
Matka pač ne vé skrbeča,
Kdó mi je — bogastvo, sreča!

Bátog.

